

INTERVIU

Adrian Voicu, inginer de aviație și scriitor:

E bucuria sufletului când scrierile îmi fac cititorii să se simtă bine, să-i scoată din ale lor și să le ofere câteva momente de tihnă și zâmbet

Adrian Voicu este un umorist de cea mai bună calitate. Nu i-aș fi bănuț aplecarea spre cele cu zâmbetul până la urechi în anii în care purtam aceeași uniformă albastră cu lampas roșu, la Breaza, dar poveștile lui despre Acceleratorul de Particule, fiul său, mereu în preajma jumătății lui mai bune, soția sa, Georgiana, sunt tonice, amuzante, inspirate, pline de neprevăzut. Stilul lui e inconfundabil, niciun cuvânt nu pare în plus, e simplu, direct, colocvial, cuceritor. Îl aduc în fața dumneavoastră cu bucuria regăsirii după mulți ani.

● **Ești un autor consacrat deja, cu povestiri de un haz nebun, destinate și copiilor, și părinților. Cum este să te așezi la masa de scris pentru a livra un umor de bună calitate?**

● Păi, e cam așa: trag scaunul, m-așez la masă, deschid calculatorul și m-apuc de scris, he-he! Gata, am bătut gongul de început de act și vreau să-ți mulțumesc pentru onoarea acestui minunat interviu și, totodată, pentru plăcuta surpriză produsă cu această ocazie.

Cum e să m-așez la masă și să scriu chestii hazlii? E foarte fain, e deconectare maximă, e evadare în lumea pe care mi-o creez cu fiecare idee, personaj ori întâmplare iscată rând cu rând, pagină cu pagină, e bucuria sufletului și încântarea inimii când scrierile îmi fac cititorii să se simtă bine, să-i scoată din ale lor și să le ofere câteva momente de tihnă și zâmbet.

Apropo de livrarea umorului de bună calitate, într-una din puținele mele întâlniri cu Domnia sa, marele și regretatul Traian T. Coșovei îmi spunea *Adiță, tată, să știi de la mine că umorul e pentru oamenii inteligenți, iar tu-l ai din belșug, mă!*, lucru care m-a măgulit foarte tare.

Ideea ce se vrea desprinsă de aici nu este aceea că sunt eu băiat deștept, ci că sunt un tip foarte norocos că am avut și am fani care rezonază cu ceea ce scriu, că am avut baftă de cititori inteligenți, care m-au stimulat în scrieri și-n evoluția mea ulterioară ca scriitor. Păi, cum să rămân fără umor când sunt zilnic antrenat de familia-mi, aducând aici aminte de Acceleratorul de Particule, fi-miu al mic, și de jumătatea mea mai bună (și mai frumoasă, după cum mi-a subliniat, deunăzi, un bun prieten), maică-sa, adică.

De exemplu, zi după zi, inventăm jocuri și concursuri ca noi să ne ținem mintea trează și pe Acceleratorul de Particule să-l ținem ocupat ori, pur și simplu, să devenim cu toții mai destupați la cap.

Într-o bună zi, începem să ne jucăm de-a *Ce-am aici?*, în sensul că arătam o zonă de pe corp, puneam

întrebarea, celălalt răspundea și, dacă era corect răspunsul, câștiga, dacă nu, nu.

- Ce am aici? face Acceleratorul de Particule, arătând spre podul palmei.

- Mâna, zic eu.

- Nu, am sânge, răspunse el deștept.

- Păi, iubitu', până la sânge am piele, vase de sânge și pe urmă e sângele, încercăi eu să-l lămuresc.

- Bine, bine, cum spui tu, dar am sânge, da? insistă el.

- Da, dar mai încolo, după...

încercăi eu.

- Deci, am câștigat, da?, continuă el, pe aceeași idee.

- Da, mă, dar...

- Bine, deci am câștigat, mă opri el categoric. Acuma, tu!

Ai de capu' meu, deci joci murdar, ha?, scrâșnii eu din dinți. *Nu știam că și asta o ai de la mă-ta!*, m-am lămurit eu în gând și decid subit să o iau și eu pe calea deja bătută de al mic.

- Bine, ce am aici?, zic eu, arătând spre frunte.

- Aici ai... aici ai... Nu știi, făcu Acceleratorul, căzut pe gânduri.

- Aici am osul frontal, iubitu', zic eu, savant. Iar aici am osul parietal, continuai eu, arătând spre spate.

- Aaa, tati, deveni el deodată vioi, eu nu știu ce ai tu acolo, dar la mine în zona asta e creierul.

Cum să te plictisești?

● **Puțini știu că ești absolvent de liceu militar, de academie militară și că jobul tău, azi, în Franța, e unul foarte serios, mai rar ai parte de umor în viața de zi cu zi.**

● Și nu orice liceu, ci Liceul Militar *Dimitrie Cantemir*, din Breaza – unde, și mai puțini știu, am fost colegii –, apoi am urmat un an de Școală Militară la Brașov, apoi patru ani de Academie Tehnică Militară.

Ce să zic, este și nu este adevărată partea hazlie a serviciului, depinde cum vrei sau poți să vezi situația și lucrurile din teren ori cum și cât de bine le gestionezi pentru ca, la final, să ai rezultatul scontat,

respectiv, toată flota de avioane gata pentru zbor. Pe undeva, dacă îmi permiți analogia, la noi, la avioane, e ca-n armată, ordine și disciplină. Dar, la fel ca acolo, trebuie să ai și momente de relaxare (mai îți minte brigăzile artistice?), că de nu, începi să vezi floricele pe câmpii, hai să le-adunăm, copiii!

De exemplu, într-o după-amiază, mă sună un coleg, Gregoire, și mi zice că va întârzia vreo două ore.

Se ducea cu soacră-sa la spital.

- Aoleo, e grav? mă îngrijorai eu.

- Nu cine știe ce, vorbim când ajung.

Ajunge așa la serviciu, ia o gură de apă și începe:

- Hai, să-ți-o zic cu începutul.

M-a omorât fi-mea ca să-i iau pisică, să-i iau pisică, toți prietenii ei au pisici numai ea nu are.

Și i-am luat pisică.

Deja sunt sătul de ea, că se bagă și se ascunde pe unde nu te duce capul, n-ai să crezi dacă mă apuc să-ți înșir.

În fine, azi dimineață s-a dus soacră-mea la baie, să facă un duș și nu s-a prins că pisica dormea pe raftul cu prosoape.

- Așa, și? căutai eu să mă prind de legătura subiectului curent cu cel al soacră-sii la spital.

- Și a căzut lată când a clipit prosopul la ea.

● **Cum e să fi scriitor într-o țară străină, unde limba română e doar în familie folosită?**

● Aici, dragule, abia aici, în Franța, mi-am dat seama de greutatea versului ăla cu *limba noastră-i o comoară*, al lui Alexei Mateevici.

Adică, versul ăsta e bun pentru toată lumea, pentru toate popoarele, în sensul că fiecare-i cu limba lui, iar dacă nu vorbeam franceză eram în plop și plop-n imponderabilitate.

Însă eu n-am avut bariera limbajului ca alții, și-aici mulțumesc încă o dată părinților și educatorilor din Școala Generală și Liceul Militar, care m-au pus pe direcția învățării și a dragostei de carte.

Neavând acest handicap, am putut să mă integrez, zic eu, destul de rapid și, mai ales, să execut

- A absolvit Liceul Militar *Dimitrie Cantemir*, din Breaza, Academia Tehnică Militară și Facultatea de Electronică și Telecomunicații (Politehnica din București). A urmat un an de studii la Școala Militară de Artilerie Antiaeriană și Rachete, din Brașov.
- A debutat în *Viața studențească*. Publică în *Lucafărul*, *Apostrof*, *Arena literară*, *Tiuk!*
- A publicat peste 20 de volume de schițe, povestiri, proză scurtă și roman, bine primite de public, cel mai recent la Editura Junimea, intitulat *Despre ce vorbesc porumbeii când stau pe sârmă și se uită la oameni*.
- În aprilie 2014, a debutat la Institutul Cultural Român cu piesa de teatru *Familia, această celulă de bază a societății cu rate la bancă, serviciu stresant, amor nebun și proteza bunicii*, care a obținut un record de audiență în cadrul Clubului Dramaturgilor.
- Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.
- Este director adjunct pentru întreținere aeronave, la Aeroportul Orly, Paris.

felurite schimburi culturale, referindu-mă aici, bineînțeles, la schimbul de rețete: ei îmi spuneau cum fac *tartiflette*, *tarte tatin* sau *magret de canard*, eu le dădeam la schimb sarmale, salată de vinete ori salam de biscuiți.

Revenind la oile noastre (chestie pe care și francezii o au, dar pe limba lor, he-he! – *revenons à nos moutons*), să știi că nu folosesc limba română doar în familie, o utilizez și-n viața cotidiană, în trafic ori pe la serviciu, ce-i drept, mai rar, și legat de mame, în special...

Scriu în românește, bineînțeles, încă nu știu și, probabil, nu voi ști niciodată limba franceză la nivel literar. Tocmai din această cauză am ales să dau unei traducătoare versate, doamna Gabriela Sava, un manuscris inedit care se va materializa, sper eu destul de curând, în prima mea carte în limba franceză. Sunt fericit că de ani buni scrisul a rămas una din activitățile care-mi aduce maximă plăcere, relaxare și, slavă Domnului, încă am pana vie și muza trează.

Apropo de muză, zicând aici de jumătatea mea mai bună, am fost invitați de un pretenar, Jules pe numele lui de francez, ca să facem revelionul cu el, ai lui și încă vreo doi colegi. Ne-am pupat, am băut, am râs, am mâncat și când să dăm să plecăm acasă, Jules zice că nu, că să mai stăm, că să

dormim la el, că dacă pe 1 ianuarie ai oameni dragi alături, așa îți va merge tot anul, care va să zică înspre bine și foarte bine. Cum mă știți un tip sensibil și ușor de gădilat la coarda sensibilă și acordată pe chestii de-astea mai de suflet, mai de inimă, mai de ce să mergem acasă de nebuni la ora aia, că și-așa n-aveam ce face, am zis că să dăm curs invitației. Și ne-am culcat.

După niște ore, ne-am adunat cu toții la tradiționala cafea de 1 ianuarie de după-amiază.

- Bă, zice Jules, voi aveți ceva la burtă, v-ați stricat la stomac, ceva?

Noi, că n-avem nimic, c-am dormit-bubă și nici fâs n-am avut timp să facem.

- Eu nu știu ce-am mâncat, că am stat toată noaptea pe veceu, continuă amărâtă, nevasta lui Jules.

- Ei, lasă, râse Jules, în semn de solidaritate cu suferințele nocturne ale nevastă-sii. La noi, în Bretania, zice o vorbă din popor că dacă faci pe tine de 1 ianuarie, o să ai belșug și bani tot anul.

- Acuma, eu nu știu cum e la voi, se trezi folclorul și în nevastă-mea, da' la noi o vorbă din popor zice că ai diaree...

Culturi diferite, ce vrei!

Interviu realizat de colonel Florin Șperlea